

DR. BÁNKY TAMÁS:

„Hiánytalanul végigjártam a számléletrát...”

Dr. Bánky Tamás az Építésügyi Minőségellenőrző Innovációs Kht. (ÉMI) tudományos igazgatója; hivatalánál fogva ő az építési vállalkozások minősítési rendszere elméleti megalapozásának és gyakorlati kidolgozásának a gazdája.

– Honnan indult, hogyan jutott el jelenlegi magas beosztásáig?

– Eredendően vegyészmérnök vagyok. A Budapesti Műszaki Egyetemen végeztem, és a diplomán átvétele után a tűzoltóságnál kezdtem dolgozni.

– Hogyan kerül a tűzoltósághoz egy vegyész?!

– Nem éppen szokványos módon. Már egyetemi éveim előtt is versenyszerűen tornáztam, válogatott kerettag voltam; így hát nem is lehetett kérdéses, hogy a diploma megszerzése után, a kor gyakorlatának megfelelően elhelyez-

nek egy úgynevezett sportállásba. Minthogy a Belügyminisztériumhoz tartozó Dózsa versenyzője voltam, valahol ezen a környéken kerestek nekem munkahelyet; a tűzoltóság pedig éppen ilyen volt. Új főnökeim egy kicsit meghökkentek, hogy sportoló létemre dolgozni akarok, de tudomásul vették, hogy ennek a fiúnak ez a bogara. Lehetőséget kaptam és nagyon sok segítséget. Az egy nagyon jó csapat volt, rengeteget tanultam tőlük. 1977-ben kerültem az ÉMI tűzvédelmi osztályára, és azóta, idestova három évtizede itt dolgozom. Hiánytalanul végigjártam a számléletrát, amíg jelenlegi beosztásomig eljutottam.

– Az ÉMI-nél is kizárólag tűzvédelemmel foglalkozott?

– Nem csak azzal, hiszen olyan széles körű tevékenység mellett, mint amelyet az ÉMI végez, erre aligha volna mód. Meg kellett ismerkednem az építésügy más területeivel is. Sok mindennel foglalkoztam, és tudományos igazgatóként azután végképp nem szűkíthetem le a tevékenységem egyetlen területre; de a tűzoltóságnál eltöltött évek azért többekévé meghatározták szakmai életutamat. Ehhez a témához kapcsolódó, nemzetközi kutatásokba kapcsolódtam be, végeztem a többi között szabványosítási feladatokat; dolgozom az Európai Unió szakosított szervezeteiben is. Amikor 1981–82-ben az Egyesült Államokban a Berkeley Egyetemen voltam vendégtanár, ott is az építési tűzvédelemről tartottam előadásokat. A doktori disszertációm is a tűzvédelemhez kapcsolódva, Az építési anyagok toxicitása címmel írtam.

– Úgy sejtem, nem véletlenül választotta éppen ezt a témát...

– A tapasztalatok azt mutatják, hogy a világ különböző pontjain bekövetkezett katasztrófák, épülettűzök áldozatainak csak elenyésző része veszíti életét közvetlenül a tűz miatt. A legtöbb haláleset sajnálatos módon az égés során felszabaduló mérgező gázok és gázok hatására következik be, pedig az ilyen tragédiák kockázata az építési anyagok körültekintő megválasztása esetén minimalizálható lenne. Itt emberi életéről van szó; ezért is foglalkoztatott különösen ez a kérdés.

– A tornát, gondolom, már évtizedekkel ezelőtt abbahagyta...

– A versenyzést viszonylag hamar, de bíróként, majd nemzetközi bíróként még elég sokáig foglalkoztam vele. De az utóbbi években a torna, csakúgy, mint általában az élsport, olyan irányba fejlődött, hogy ebben a közegben már nehezen tudtam volna a bíráskodást saját elvárásaimmal, elveimmel összeegyeztetni. Időm se nagyon jutott volna rá, hiszen a munkám mellett ott volt a családom is, ami számomra legalább annyira fontos, ha nem fontosabb.

– Hány gyermeke van?

– Négy. Két lány, két fiú. A nagyobbik lányom közgazdász, a kisebb jogász; a fiaim közül az egyik sebészorvos, a másik villamosmérnök.

– Egyetlen vegyész sincs köztük...

– Így van ez jól. Bár a feleségem is vegyészmérnök, egyetemi szerelem volt a miénk, mindketten nyitottak vagyunk, érdeklődünk a szűkebben vett szakmán kívüli kérdések iránt is. A gyerekeink is ilyenek, rengeteget tanulhatok tőlük. Ha összejön a család, és a beszélgetés során mindegyik előhossa a saját szakmájában szerzett tapasztalatait, az fel-ér egy posztgraduális továbbképzéssel.

CSÍK ISTVÁN